

Štev. 2.

V Ljubljani, februar 1924.

Letnik XXV.

V albanskih gorah.

(1915)

Nad zemljo domačo je groza dospela
in ljudstvo pregnala iz hiš je in koč,
kar trud je ustvaril, to smrt je požela,
še živim po žilah je kri ledenela,
ko pot je hitela jim v zimo in noč.

Albanske goré so usmiljene dale
begotnim zavetje — oj, skalnati grob,
in gavranov jate glušeč so vreščale
in sile viharjev brezdúšne so gnale
ves narod, ves narod na zadnji pokop.

V obupa brezdanjega strašni bolesti,
ki vse kot železna dušila je pest,
na zadnji strahotni in smrtni tej cesti
ostal v neizmerne ljubezni zavesti
kralj Peter je narodu svojemu zvest!

Ob njem sta sinova, mladeniča smela,
ob njem je vojniov užaljena strast,
a misel rešilna je vsem onemela,
vsem ista bo rana na vek krvavela:
ah, to je domovja ponižana čast!

In v kralju razmahne junaška se volja:
„Oj, bedniki, pojdite, kamor vam mar!
In čuvajte deco in ženo in polja,
ne strašim s sinovoma jaz se pokolja —
za dóma svobodo naj padem vladar!“

A nihče od kralja plašan ne izgine,
vsi v eno se zlijejo silno premoč,
k svobodi, k osveti za čast domovine
med trume sovražnikov mečev ostrine
vrnitve si režejo pot zmagujoč!

E. Gangl.

